

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תתקטו

ערב שבת קודש
פרשת בשלח / שירה
י' בשבט ה'תשע"ב

יוצא לאור עלידי
מכון ליובאוויטש שעלידי
צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז

מימינם ומשמאלם (יד, כב)

יש שני סוגי ניסיונות - ניסיון העושר וניסיון העוני. ניסיון העושר הוא, שלמרות עושרו של האדם לא יגבה לבו אלא יזכור תמיד שהכול בא לו מאת ה'. ניסיון העוני הוא, שחרף עוניו ודוחקו יישאר נאמן לה' ולתורתו.

זהו שרמז הכתוב: "והמים להם חומה" - המים הגנו על ישראל, "מימינם" - גם מניסיון העשירות, וגם "משמאלם" - מניסיון העניות.

(ליקוטי שיחות כרך ב, עמ' 525)

* * *

'מין' רומז לעבודה בקו החסד (נתינת צדקה, הכנסת אורחים וכו').

'שמאל' רומז לעבודה בקו הגבורה (כפיית עצמו לדבר מצווה וכו').

על האדם לעבוד את ה' בשני הקווים כאחד: קו החסד וקו הגבורה. אין הוא יכול להסתפק בעבודה בקו אחד בלבד, כי ייתכן שעבודתו זו נובעת מחמת נטייתו הטבעית לצד זה או לצד הנגדי. אך כשעבודתו בשני הקווים יחדיו, מוכח שעבודתו היא מצד ציווי הבורא ולא מחמת טבעו.

(ליקוטי שיחות כרך ג, עמ' 969-970)

נורא תהילות עושה פלא (טו, יא)

משל למה הדבר דומה? למלך בשר ודם, גדול ונישא, שבנה הרבה מדינות גדולות ונצורות וכבש ארצות רבות; הייתכן לשבחו על שכבש עיירה קטנה?! והלוא שבח זה - ביזיון הוא למלך, והאדם המשבחו בכך מתחייב בראשו!

זהו שאמר הכתוב: "נורא תהילות" - הרי זה נורא מאוד להלל את ה'. אנו יראים להללו שגדולתו מתבטאת בבריאת העולמות, שהרי הוא "עושה פלא" - ה'פלא' הגדול - רק 'נעשה' עלידו.

"עושה פלא" - כי מה שנראה בעינינו כדבר פלא ומופלא ('פלא' רומז לבחינת החכמה המופלאה מגדר התלכשות בעולמות), הרי לגביו יתברך הוא רק בבחינת עשייה בלבד ('עשייה' - היא הדרגה הנחותה ביותר, המסמלת בין השאר את עולם העשייה הגשמי).

זאת ועוד:

גם השבח שכל העולמות אינם תופסים מקום כלל לגביו יתברך - גם הוא בבחינת "נורא תהילות". וכמשל האומר על אותו מלך אדיר וגדול שעיריה קטנה זו שכבש - בטלה אליו וסרה למשמעתו.

[ומה שאנו בכל זאת מהללים ואומרים 'קדוש' וכו' - הרי זה רק לגבינו, שהעולם נראה 'יש' ומציאות ובעינינו זהו שבח גדול. אך חסיו שלום לא לגבי הקב"ה].

(אור התורה שמות כרך ב עמ' תקנד)

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש

פרשת בשלה

ובני ישראל יוצאים ביד רמה (יד,ח)

ביד רמה – בריש גלי (אונקלוס)

מובא בספרים, שבמילה "בריש" רמוזים שמותיהם של רשב"י (רבי שמעון בר יוחאי), האריז"ל (רבי יצחק בן שלמה), והבעל-שם-טוב (רבי ישראל בעל שם). וביאור הדבר: ידוע שהתגלות פנימיות התורה היא הכנה והקדמה לגאולה העתידה, וכמו שכתוב בזוהר (ח"ג קכד) שעלידי ספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים. לכן שלושת הצדיקים האלה, שכל אחד ואחד מהם פעל רבות להפצת פנימיות התורה בעולם – שמותיהם רמוזים במילת "בריש", המדברת על היציאה מהגלות, ביד רמה. במילה זו רמוזים גם שמו של כ"ק אדמו"ר הרי"צ (רבי יוסף יצחק בן שלום, או רבי יוסף יצחק בן שטערנע שרה), שכן הוא גילה והפיץ את תורת החסידות בכל העולם, בשפות שונות ובאופן המובן אפילו לאנשים פשוטים.

(ליקוטי שיחות כרך ג, עמ' 872)

והנה מצרים נוסע אחריהם (יד,י)

משל לאדם שהוא בעל ייסורים, וכדי להיפטר מייסוריו משנה את מקומו והולך למקום אחר, כלום עלידי שינוי המקום ייפטר מהייסורים?! הלוא ברור שלכל מקום שילך, הייסורים ילכו עמו! אלא העצה להיפטר מייסורים היא להתפלל לה' יתברך, שיסיר ממנו את הייסורים. זהו שאמר הכתוב: "והנה מצרים נוסע אחריהם... ויצעקו בני ישראל אל ה'" – כאשר בני ישראל ראו את מצרים רודפים אחריהם ועדיין אינם נפטרים מהם, הבינו שלא היציאה ממצרים עצמה תצילם מיד פרעה ועמו, אלא התפילה לה' יתברך היא שתביא להם תשועה והצלה.

(כתר-שם-טוב עמ' 28)

מה תצעק אלי, דבר אל בני ישראל וייסעו (יד,טו)

באותה שעה לא היו בני ישראל ראויים לנס מצד הקב"ה, כי לא היו בידיהם שום זכויות. לכן התפללו שהקב"ה יעשה את הנס למענו יתברך – לפרסם ולהודיע את שמו בעולם. על כך השיב להם הקב"ה: "מה תצעק אליי". כלומר, מדוע אתם מבקשים שאעשה את הנס למעני; אמנם אין לכם זכות מצד עצמכם, אך יש לכם זכות אברהם אביכם, ובזכותו אני עושה לכם נס – "דבר אל בני ישראל וייסעו"! וכדאיתא במכילתא שקריעת ים-סוף היתה בזכות אברהם אבינו. באברהם אבינו נאמר (בראשית כב) "וישכם אברהם בבוקר" וכאן נאמר "לפנות בוקר".

(אור-תורה)

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י' בשבט ה'תשע"ב - י"ז בשבט ה'תשע"ב

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר המצוות
ו'	י' בשבט	הלי נחלות פרק ו-ח.	הלי ממרים פרק ה.	מ"ע רמח.
ש"ק	י"א בשבט	פרק ט-יא.	פרק ו.	מ"ע רמח.
א'	י"ב בשבט	פתח פיך וגוי. ספר שופטים והוא ספר ארבעה עשר.. הלי סנהדרין.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ז.	מ"ע קעו. מל"ת רפד. מ"ע קעה.
ב'	י"ג בשבט	פרק ד-ו.	הלי אבל.. בפרקים אלו. פרק א.	מל"ת רפב. רפג. מ"ע רכט. רכח.
ג'	י"ד בשבט	פרק ז-ט.	פרק ב.	מ"ע רכו. רכז. רל. רלא. מל"ת סו.
ד'	ט"ו בשבט	פרק י-יב.	פרק ג.	מל"ת שי. מ"ע רכד. מל"ת ש.
ה'	ט"ז בשבט	פרק יג-טו.	פרק ד.	מל"ת רצד. רצ.
ו'	י"ז בשבט	פרק טז-יח.	פרק ה.	מל"ת רעט. רעז. ערה. רעה. רעג.

זמני השבוע*

תאריך	עלות השחר**		זמן ותפילין	זריחה החמה	סוף זמן ק"ש	חצות והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
	ד' 120 לפני הזריחה	ד' 72 לפני הזריחה							
ו', י' בשבט	4:33	5:20	5:42	6:41	9:13	11:55	12:25	5:15.4	5:41
ש"ק, י"א בשבט	4:32	5:19	5:41	6:41	9:12	11:55	12:25	5:16.3	5:42
א', י"ב בשבט	4:32	5:19	5:40	6:40	9:12	11:55	12:25	5:17.3	5:42
ב', י"ג בשבט	4:31	5:18	5:40	6:39	9:12	11:55	12:25	5:18.2	5:43
ג', י"ד בשבט	4:30	5:17	5:39	6:38	9:11	11:55	12:25	5:19.1	5:44
ד', ט"ו בשבט	4:30	5:17	5:38	6:38	9:11	11:55	12:25	5:20.0	5:45
ה', ט"ז בשבט	4:29	5:16	5:38	6:37	9:10	11:55	12:25	5:20.9	5:46
ו', י"ז בשבט	4:28	5:15	5:37	6:36	9:10	11:55	12:25	5:21.8	5:47

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בתב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המקודמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידור (יסדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"י שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש
בשלח	4:39	5:53	4:53	5:55	4:43	5:53	4:57	5:56
יתרו	4:45	5:59	5:00	6:01	4:50	5:59	5:03	6:02

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף יצחק אולידורט

מו"ל: מכון ליובאוויטש שעלייד צעיריאגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

יור: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169

www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il ISSN 0793-7474

כשמנהגי ישראל חדורים בילדים אפשר לבקוע ים

סיפור כ"ק הרי"צ אודות המהר"ל בא ללמד הוראה יסודית בחינוך הילדים • זו היתה דרכם של המהר"ל וגם של הרבי הרי"צ: למרות התעסקותם בעניינים רמים ונישאים, התמסרו ללימוד מנהגי ישראל לילדים • כאשר משה רבנו, יהושע וכל גדולי ישראל עברו בים-סוף, היו אלו דווקא ילדי ישראל ש"הכירוהו תחילה" • חינוך מסוג זה הוא ה'חומה' שתגן מפני ניסיונות היצר הרע משתי הקצוות: "מימנם ומשמאלם" • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

קריעת ים סוף, איך שהציפורים⁵ שרו ורקדו בשעה שמשנה ובניי ישראל, אנשים ונשים, שרו את שירת "אז ישיר", והילדים הקטנים קטפו פירות מעצי הים⁶ והאכילו את הציפורים השרים ורוקדים. המהר"ל היה מצווה לתת לילדים הקטנים דייסא ("קאשע") שיזרקו לתרנגולים והציפורים⁷ – זיכרון לפירות הים שהילדים הקטנים האכילו את הציפורים⁸. אחר־כך היה המהר"ל מברך את כל הילדים וגם את ההורים, שיגדלו את ילדיהם לתורה, חופה ומעשים טובים.

5) ראה גם בספר תוספת-שבת (הובא בספר אורחות-חיים סי' שכד). ולפלא שבספרי טעמי-המנהגים – לא הובא טעם זה. ראה שמו"ר ספכ"ט.
6) ראה שו"ע או"ח סו"ס שכד ושם"ג ובנ"כ שם. ספר תוספת-שבת שם.
7) ראה שו"ע או"ח סו"ס שכד ושם"ג ובנ"כ שם. ספר תוספת-שבת שם.
8) ראה גם שיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט תשט"ו ס"ט (תורת מנחם ח"ג ע' 262). ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"א עמ' 222 הערה 118.

א. עומדים! אנו עתה במוצאי שבת-קודש פרשת בשלח, שבת שירה. וידועה שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא, בעניין של שבת שירה?² הרבי בעל ההילולא מספר שהמהר"ל מפראג³ – שממנו מוצאו של רבינו הזקן (בעל התניא), והרבי בעל ההילולא⁴ – קבע מנהג שבשבוע של פרשת בשלח היה מצווה לכל מלמדי דרדקי ולכל ההורים שיש להם ילדים קטנים, לאסוף את הילדים בשבת שירה לחצר בית-הכנסת, והיה מצווה למלמדים לספר לילדים את הסיפור של

1) שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר, ונדפסה (באידיש) בלקו"ש ח"ב עמ' 521 ואילך (מהדורא מתורגמת ללה"ק – עמ' 212 ואילך), ונשלחה לכו"כ – ראה אגרות-קודש ח"כ עמ' קמא. ריש עמ' קמה. עמ' קמט. ס"ע קנג. במהדורה זו ניתוספו ע"י המו"ל עוד איהו מ"מ.
2) נדפסה בקונטרס ביקור שיקאגא עמ' 60. סה"ש תש"ב עמ' 73.
3) הרע"ב – ה'שסט.
4) ראה "שלשלת היחס ור"פ מתולדות בית רבינו" שבתחילת "היום יום".

שיכות מיוחדת לניסים, כסיפור הגמרא על רבי חנינא בן דוסא ש"די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת", ובהמשך לזה מסופר על כמה וכמה ניסים שאירעו לו, בהיותו 'מלומד בניסים'²⁷. יש מי שנוהגים לומר ליקוטם מתנ"ך וזוהר כו"ג – ועל זה כתב כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו: "לא ראיתי במדינותינו נוהגים כן"²⁹.
כינוסים:

כיוון שכל ארבעת הראשי שנים קשורים זה לזה, יש עניין מיוחד לכנס את בניישראל בראש-השנה לאילן... ובפרט כינוסים של ילדיישראל שלפני בר־מצווה ובת־מצווה "צבאות השם", כיוון שבהם מודגש במיוחד עניין הצמיחה והגידול...³⁰ יש לבחור את הזמן המתאים כדי שיהיה 'ברוב עם' הכי אפשרי, בכל מקום ומקום לפי עניינו: לאחרי מנחה דערב ט"ו בשבט, בט"ו בשבט עצמו, בימים שלאחרי, עד ליום השבת-קודש, השבת דמתן-תורה (ומה טוב בכל אחד מהזמנים הנ"ל, במקומות שונים וכו')³¹.

וכדאי ונכון להתחיל בעניין של מעשה בפועל...: א) הוספה בעניין הצדקה – אהבת-ישראל ואחדות-ישראל – עלידי החלטה על סכום מסויים... וכן עלידי צדקה רוחנית [עצה טובה, לימוד תורה]... ב) הוספה בחינוך הילדים, לעוררם אודות קיום המנהג דאכילת פירות ביום זה, ולהסבירם משמעותו³².
בהתוועדות ט"ו בשבט תשל"א הכריז הרבי: "עכשיו הזמן שצריכים "לכבוש" העולם, עלידי גיעה והוספה ביתר שאת וביתר עוז בלימוד התורה"³³.

27) תענית כד, סע"ב. ספר-השיחות תנש"א ח"א עמ' 300.
28) נדפסו לראשונה בספר 'פרי עץ הדור', ויניציאה, תפ"ח. וכמה פעמים לאחר זה, ובמיוחד בדורנו.
29) לקוטי-שיחות כרך לא עמ' 235.
30) 'התוועדות' תשד"מ ח"ב עמ' 892.
31) ספר-השיחות תשמ"ח ח"א עמ' 241.
32) שם עמ' 222 ובהערות. וראה פירוט בכיו"ב בהתוועדות' תשמ"ה ח"ד עמ' 2120, תשמ"ח ח"ד עמ' 376, תנש"א ח"א עמ' 24 ועוד.
33) אפילו לבעלי עסק, וכש"כ ליושבי אוהל. וביאר השיכות לט"ו בשבט, שכמו באילן צ"ל גיעה רבה וזמן רב עד שבאים הפירות, כך בתורה צ"ל 'גיעת' כדי שיהיה 'ומצאת' – לקוטי-שיחות כרך ו עמ' 312, עיי"ש.

הלשון הרגיל 'ראש-השנה לאילנות' בלשון רבים, ביאורו²⁰: כיוון שהתחלת העבודה היא מ'הריני מקבל עלי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך', היינו להשפיע על אחרים, להצמיח אילנות, ורק אחר־כך מתחיל עבודת עצמו בתפילה²¹. הפירות שעדיין לא הגיעו לשליש גידולם עד ט"ו בשבט יהיו שייכים לשנת המעשר החדשה, שמתחילה בט"ו בשבט, דהיינו השנה – שנת 'מעשר שני'. בפועל, הפירות הראשונים שייכנסו לגדר זה יהיו שקדים ושסק²².
אכילת פירות:

בט"ו בשבט "נוהגים להרבות במיני פירות של אילנות"²³, ואף שאז רק זמן החנטה, דהיינו התחלת הצמיחה, נוהגים לאכול פירות מוכנים ופירות הכי משובחים, ואכילה כשיעור ברכה אחרונה דווקא, כי גם הסיום והתכלית כלולים כבר ב'ראש', ורואים אותם כבר אז בגלוי²⁴. ובפרט מיני פירות שנשתבחה בהן ארץ-ישראל – "גפן ותאנה ורימון... זית שמן ודבש"²⁵ – "דבש תמרים"²⁶, ונוהגים לאכול גם חרובים, שיש להם

בהדי הדדי, ילפינן מהדדי", ראה שו"ת מהר"ם מרוטנבורג סימן ה [על תשובה זו חתום רבינו גרשום מאור הגולה, ובס' 'אגודה' מובאים הדברים בשם 'גאון' – 'המועדים בהלכה' עמ' קפו. וראה שיחות-קודש תשכ"ב עמ' 189]. כל הקטע לקוח מהתוועדות תשד"מ ח"ב עמ' 948.

20) אף שלשון המשנה בריש ר"ה הוא 'ראש-השנה לאילן'. וראה לקוטי לייצחק אג"ק עמ' תיג.
21) ספר-השיחות תש"ח ח"א עמ' 283.

22) בפירות המביאים שליש סמוך מאוד לט"ו בשבט יש להיזהר מתערובת. אם אירעה, ראה בס' 'משפטי ארץ – תרו"מ' פ"ח ס"ז, ובקונטרס 'הפרשת תרו"מ במערכת הציבורית' (מכון התורה והארץ, תשנ"ב) עמ' 138 (בפרייהאדמה הולכים לפי תאריך הלקיטה, ור"ה שלהם היה ב'א' בתשרי).

23) מג"א או"ח קלא ס"ק טו. השלמה לשו"ע אדה"ז שם ס"ח. וראה שיחת ליל ט"ו בשבט תשל"ט סל"ח. ש"פ בשלח תש"מ סנ"ו. לקראת ש"ק ט"ו בשבט תשמ"ט אמר הרבי: "...בכלל, אין הדגשה לקיים את המנהג דאכילת פירות דווקא ברבים. על-פי רוב [כשחל ט"ו בשבט בחול] אוכלים את הפירות כל אחד בפני עצמו, בבית, ביחד עם בני ביתו, בתוך הסעודה וכיוצא בזה...". (ספר-השיחות תשמ"ט ח"א עמ' 209, ובלה"ק – התוועדות תשמ"ט ח"ב עמ' 225).

24) 'התוועדות' תשד"מ ח"ב עמ' 914.
25) עקב ח,ח.

26) רמב"ם הלכות ברכות פ"ח ה"ג [וראה אנציקלופדיה-תלמודית ערך 'דבש' בתחילתו, ויש"ש].

ב. כמדובר פעמים רבות⁹ – לספר סיפור סתם, ללא שום לימוד, אין זה סדר של יהודי. הנהגתו של יהודי צריכה להיות באופן ש"בכל דרכיך דעהו"¹⁰, בכל ענייניו צריך להמשיך אלוקות, טוב וקדושה¹¹. ובמילא, גם סיפור שיהודי מספר, צריך להיות כלול בו עניין וכוונה של טוב וקדושה. ואם כן הוא אצל כל יהודי – הרי זה במכלל-שכן בסיפור שמספר נשיא ומנהיג בישראל¹².

ובפרט שגם כתב את הסיפור ונתנו להדפסה – הרי ידוע הפתגם של אדמו"ר הצמח-צדק, שנמסר על-ידי הרבי בעל ההילולא¹³: מילה הבאה בדיבור היא לפני רבים, שבכתב – לפני העולם, שבדפוס – לדורי דורות.

ומכל זה מובן, שהסיפור שסיפר הרבי אודות המהר"ל, אינו סתם סיפור אודות הנהגתו של גדול בישראל לפני ארבע-מאות שנה, אלא בסיפור זה יש הוראה לכל הדורות, ולכן הדפיס הרבי את הסיפור, בכדי שאנו נקרא אותו ונלמד ממנו.

ג. כללות ההוראה מסיפור זה היא:

ככל שתגדל מעלתו של יהודי, וככל שתגדל מעלתו של העניינים שמתעסק בהם, וכפי שהרבי מספר בשיחה הנ"ל אודות גדלותו של המהר"ל, שהרמ"א [שכנראה היה משך זמן מתלמידי המהר"ל¹⁴, וזכה להיות פוסק לבני ישראל לדורי דורות, וכידוע¹⁵ הצחות על הפסוק¹⁶ "ובניישראל יוצאים ביד רמה" – ביד רמ"א, שבניי ישראל מתנהגים כפי שהרמ"א כתב בידו במפת השולחן] נישק את אצבעותיו של המהר"ל, שעוד בצעירותם כתבו את הספרים הקדושים שעוררו אלפי יהודים לתשובה, והורו דרך בלימוד התורה ביראת-שמים ועבודת ה' יתברך.

(9) ראה גם תורת מנחם חכ"ח ע' 167. ע' 265. וש"נ.

(10) משלי ג, ו. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ג.

(11) ראה שו"ע או"ח סר"א. תניא פ"ז: והכל כאשר לכל נשפע ונמשך בו.

(12) ראה גם תורת מנחם חכ"ח ע' 60. וש"נ.

(13) איגרות קודש שלו ח"ב עמ' שפב.

(14) ראה ספר-הזכרונות של בעל ההילולא ח"ב ר"פ פד.

(15) שו"ת חת"ס או"ח סק"ג (הובא בהגהות חת"ס לשו"ע או"ח סת"ט). שו"ת שואל-ומשיב מהדורא חמישה ס"ח. ועוד.

(16) בשלח יד, ת.

אלא, שסיפור זה סיפר אז הרבי דרך-אגב. ועיקר הסיפור היה – שהמהר"ל הניח את ענייני התורה העמוקים שכתב, והתמסר לעסוק בחיזוק מנהג ישראל – לעורר ילדיישראל לקיים את המנהג, ולהסביר להם את טעם המנהג שיקיימו אלפי שנים לאחרי קריעת יס"סוף באותה שמחה וחיות שהיו אז. ובכך לא הסתפק המהר"ל, אלא לאחרי כן עוד יצא לברך את הילדים. וההוראה מזה¹⁷:

לכאורה ישנם עניינים נעלים ויקרים יותר. אבל תכלית הכל היא – "ושננתם לבניך"¹⁸, לבניך כפשוטו, ו"לבניך אלו התלמידים" (כמאמר הספרי¹⁹). ומה צריך ללמוד עמם – לא רק העניינים העיקריים של תורה ומצוות, לא רק מה שכתוב בפירוש בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, אלא ללמוד עמם גם מנהג, וגם מנהג כזה שקשור עם ציפור, היינו, לא עם עוד יהודי, אלא עם בעל חי, ואפילו בשבת שאז צריכים להיות כולו קודש – צריכים להתמסר לכך שילד ייתן דייסא לציפורים, ויקיים מתוך חיות ולהט מנהג זה – מנהג ישראל תורה²⁰.

וכאשר מתנהגים כן – מקבלים על-ידי זה את הברכות מלמעלה, שהילדים יגדלו כפי שילדי ישראל צריכים לגדול.

ד. וכמו כן ראו בהנהגתו של הרבי, בעל ההילולא²¹: ענייניו היה תורת החסידות – רזין ורזין דרזין, שללמדה שייך רק עם כאלה שלמדו כבר, ונתגדל שכלם. ואף-על-פי-כן, לקח הרבי מזמנו, ממרצו ומשנות חייו, והתמסר לענייניו של לימוד עם ילדים, וללמוד עמם באופן כזה שלא זו בלבד שיהיו שומרי שבת ואוכלי כשר, אלא שתהיה להם חיות ולהט גם במנהגי ישראל – תורה.

וזהו גם אחד הטעמים להדפסת סיפור הנ"ל – בכדי שכל אלו שרוצים להיות הולכים בעקבותיו,

(17) ראה גם תורת מנחם חט"ז ע' 198 ואילך.

(18) ואתחנן ו, ז.

(19) הובא בפרש"י עה"פ.

(20) ראה תוד"ה נפסל – מנחות כ, ב. שו"ע אדה"ז או"ח סוס"פ. סת"ב ס"א. סתצ"ד סט"ז. ועוד.

(21) ראה "קורצע ביאגראפיע, דער ליובאוויטשער רבי" (קה"ת ה'תשי"ג). ראה גם תורת מנחם חכ"ח ע' 43. וש"נ.

בשבת שירה תש"ב סיפר כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע²²:

"המהר"ל מפראג [שהיה מייסד, מבסס ומפיץ של מנהגי ישראל²³] קבע מנהג²⁴, אשר בשבוע של פרשת בשלח היה מורה לכל מלמדי התינוקות ולכל ההורים לילדים²⁵ קטנים, לקבץ את הילדים בשבת שירה בחצר בית-הכנסת ולספר לילדים את סיפור קריעת יס"סוף, כיצד שרו הציפורים וציפצפו בשעה שמשוה וכל בניישראל, אנשים ונשים, שרו את שירת 'אז ישיר', והילדים הקטנים קטפו פירות מעצי הים²⁶ והאכילו את הציפורים ששרו ורקדו.

המהר"ל היה מצווה לתת לילדים 'קאשע' [דייסה] שיתנוה לפני התרגולים והציפורים²⁷, לזכר פירות הים שבהם האכילו הילדים הקטנים

תלמודית ערך 'דגן' ובצירים שם.

(9) ספר-השיחות תש"ב עמ' 73.

(10) 'התוועדות' תשמ"ז שבהערה הבאה.

(11) בשעתו העיר הרבי: "והלוואי היו מחדשים עתה מנהג זה בכל קהילות ישראל", 'התוועדות' תשמ"ז ח"ב עמ' 448 (ועיי"ש בחריפות בעמ' 454 – בלתי מוגה). ובלקוטי-שיחות ח"ב עמ' 522 מבאר ההוראה מסיפור זה, עיי"ש. אולם למעשה, כשהציעו לפרסם עד"ז, נענו בהוראה: "לא להעתיק כל זה עתה – כי כנראה נשתקע המנהג לגמרי, וכשם שמצווה כו' כך כו" (=כשם שמצווה לומר דבר הנשמע, כך מצווה שלא לומר דבר שאינו נשמע) – כך נדפס בס' היכל-מנחם ח"ב עמ' לו, מתאריך ו' שבט תשמ"ח, אבל בחוברת 'לקט הליכות ומנהגי ש"ק' עמ' 75 תיקן שהמענה היה בשנת תש"ג, לאלה שרצו ללמד זאת לילדים ב'חדר'. וראה להלן הערה 14.

(12) והכוונה גם לילדות – כדמוכח מקריעת יס"סוף ('התוועדות' תשמ"ז שם, הערה 115).

(13) ראה שמות רבה כא, י.

(14) והעיר הרבי: "אלא שלא ראינו שכ"ק מו"ח אדמו"ר ינהוג כן. [ויש לומר מהטעמים לזה – מה שכתב אדמו"ר בשו"ע (או"ח ס' שכד ס"ח) "יש נוהגים לתת חיטים לפני העופות בשבת שירה, ואינו נכון שהרי אין מוונתיהם עליך" (דפסק כהמג"א שאוסר, ולא כמו שמסיק בס' תוספת-שבת הובא באורחות-חיים שם, שכיוון שנהגו כן לשם מצווה אין להקפיד בכך), ובימינו אלו לא מצוי שיהיו תרגולים וכיוצא בהם שמונותיהם עליך (כפי שהיה רגיל בדורות שלפני זה בעירות הקטנות)].

"בכל זאת, הרי זה רק בנוגע להאכלת העופות, אבל בוודאי שיש לספר לילדים את כל הנ"ל, ובמיוחד – לנטוע בהם מידה טובה של רחמנות על בעלי-חיים (שמתבטאת גם בסיפור האכלת העופות), "ורחמיו על כל מעשיו" – ספר-השיחות תשמ"ט ח"א עמ' 222.

את הציפורים. לאחר מכן היה המהר"ל מברך את כל הילדים ואת ההורים, שיזכו לחנך את הילדים ולגדלם לתורה, לחופה ולמעשים טובים". ע"כ.

יום שלישי,

י"ד בשבט

יום שני בלילה, אור ליום שלישי: סוף זמן קידוש לבנה לכתחילה – כל הלילה. בתפילת מנחה אין אומרים תחנון.

יום רביעי,

חמישה-עשר בשבט

יום שלישי בלילה, אור ליום רביעי: סוף זמן קידוש לבנה בדיעבד – הערב, בשעה 19:50¹⁵. אין אומרים תחנון¹⁶.

'ראשהשנה לאילן' נוגע לדינא בארץ-ישראל – "לעניין מעשר, שאין מעשרין פירות האילן שחנטו קודם שבט על שחנטו לאחר שבט"¹⁷, אבל לא מצינו בש"ס שייקרא ט"ז בשבט בשם 'יום-טוב'. המקור היחיד לכך הוא – כמבואר בראשונים¹⁸, ש"כיוון דקתני בהדי הדדי, כל ארבעה ראשי-שנים ביחד, בהא דמיא אהדידי"¹⁹.

(15) כדעה המקילה ביותר, החתם סופר (בשו"ת או"ח ס' קב, בביאור דעת הכנה"ג בשם הראשונים. ראה בס' 'קידוש לבנה – אוצר הלכות ומנהגים' פ"ד ס"ד ובהערות. וגם הר"י לנדא ז"ל לא היקל יותר מזה), בניכוי 21 דקות מאופק קהיר.

(16) לוח כולל-חב"ד וספר-המנהגים עמ' 16, ע"פ סידור אדמו"ר. השלמה לשו"ע אדמו"ר (נדפסה בסוף ח"א עמ' 357, ובמהדורה החדשה ח"ד (!) עמ' תכו) ס' קלא ס"ח.

(17) פרש"י ורע"ב ריש ראש-השנה. רמב"ם הל' תרומות פ"ה הל"א. וזאת כיוון שהאילנות מפסיקים לניקט מהמים דאשתקד, ומתחילה אצלם יניקה חדשה בפועל, ארבעה חודשים לאחר שנידונין על המים. ירושלמי ראש-השנה פ"א ה"ב.

ראה הדעות ביחס לשיעור 'חנטה', 'הבאת שלישי' רעונת המעשרות' בס' 'המועדים בהלכה' עמ' קפב, אנציקלופדיה-תלמודית ערך 'הבאת שלישי' בתחילתו, ובמפורט בהערות לס' 'שבת הארץ' (מהדורת תשנ"ג) ח"א עמ' 392.

לא ניתן להפריש תרו"מ מפירות שנה אחת על פירות שנה אחרת.

(18) מרדכי ראש-השנה פ"א סימן תש"א. הגהות מיימוניות הל' שופר פ"א סוף ס"ק א.

(19) כדמוכח גם מדברי הגמרא (מועד-קטן ד, א) שאם "גמרי

הלכות ומנהגי חב"ד

קביעות יומית בשו"ע אדה"ז

בקונטרס התפילה, לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, (אות יז) כתב: "והנני להזכיר מה שנצטוונו בהלכות תלמוד-תורה... שכל אחד ואחד ממש... מחוייב ללמוד ההלכות פסוקות הצריכות למעשה, ולזאת צריך כל אחד ואחד ללמוד שולחן-ערוך אדמו"ר... חלק אורח-חיים מתחילתו ועד סופו... ויעשה כל אחד ואחד זמן קבוע בכל יום ללמוד ולחזור שולחן-ערוך הנ"ל לידע את המעשה אשר יעשה בכל הענינים הנוגעים לחיי נפשו..." (ההדגשות שלי).

שבת קודש פרשת בשלח

י"א בשבט, שבת שירה

שחרית: נוהגים לעמוד בעת קריאת השירה!
בבית חיינו נהוג לנגן ב"המים להם חומה... ומשמאלם" הראשון (יד, כב) כמו בסוף-פסוק רגיל, ובשני (יד, כט) כמו לפני "חזק". בשירה עצמה (פרק טו) מנגנים בכל מקום שבו מוזכר שם ה': פסוקים א.ג. ו. יא. טז.יט. ובשירת מרים (טו, כא): "שירו לה'... בים"².

(1) ספר-המנהגים עמ' 31. לוח כולל-חב"ד. בדרך-כלל, כשהרבי היה עומד בקרה"ת, הפנה פניו אל הס"ת מ"ויושע" מתחילת או מאמצע הפסוק לערך (לא היתה קביעות בזה) ועד גמר שירת מרים. והחל משנת תשל"ח, מאז שהחל לשבת בקרה"ת, עמד מ"ויושע" עד גמר שירת מרים.
(2) מפי הרה"ח ר' יוסף-יצחק שי' אופן.
אדה"ז היה קורא בתורה את שירת הים בנוסח-טעמים מיוחד, השונה מנוסח הקריאה דכל השנה וגם משאר השירות שבתורה, וכן נהגו גם כל בניו. הוא לימד זאת להרה"ק הרב"ש בן הצמח-צדק, שלימד זאת להרה"ק הרז"א אחי אדמו"ר מהורש"ב נ"ע (לקוטי-דיבורים ח"ב עמ' 460. וראה בסה"ש תש"ו ע' 38,

קוראים³ בסוף הפרשה: "תמחה את זכר, ואחר-כך זכר⁴ עמלק", הן בשביעי והן במפטיר [בדבר שלילת 'הכאת עמלק' כבר נתבאר ב'התקשרות' גיליון קט"ז].
הפטרה: "ודבורה אשה נביאה... ארבעים שנה" (שופטים פרק ה)⁵.
המנהג הוא לאכול בשבת שירה 'שווארצע קאשע'⁷ [דייסה ממין קטניות הנקרא כיום בארץ 'כוסמת'⁸], ומקורו כדלהלן:

ובלה"ק בס' התולדות אדה"ז ח"ד עמ' 1070 משיחה בסעודת ליל שש"פ תש"ו).

(3) שם, ובמנהגי פורים בעמ' 72. וראה שם הערת הרבי בארוכה.
(4) הקורא בתורה וטעה בתיבה אחת, רגילים בין אנ"ש לחזור רק על התיבה המוטעית, כמו כאן בניקוד תיבת "זכר" (ואין חוששים שישמע כאילו שתי המילים גם יחד כתובות בפסוק עצמו). וראה בשו"ע אדמו"ר ז"ה"ל קריאת-שמע ס"א ס"ב, פרמ"ג שם, א"ר ס"א קלו ס"ק ד וב'התקשרות' גיליון שמ עמ' 19 וש"נ.

(5) וכבר כתבו זאת פוסקים בדורות שעברו, כמו בא"ל לקוט יוסף - מועדים' (ה) עמ' 259.

(6) ספר-המנהגים עמ' 32. לוח כולל-חב"ד. ובשיחות-קודש תשל"ו ח"א עמ' 459 איתא, שמנהג חב"ד"כ לקצר בהפטרות, להוציא פרשתנו [ההפטרה הארוכה ביותר!] כי בה גם המלחמה היא חלק מן השירה, עיי"ש. [הרה"ג ר' מאיר מאוזו שליט"א כתב לי בטעם הדבר שהספרדים בד"כ מקצרים בהפטרות, כיוון "שעל הרוב מקפידים האשכנזים שלא לפחות מכ"א פסוקים בהפטרה, והספרדים סומכים דהיכא דסליק עניינא סגי, וזה מצאתי בכעשר הפטרות במשך השנה. רק בהפטרות פ' שקלים מיחלפא שיטתייתו של האשכנזים והספרדים. ומנהגנו בתנוי להתחיל גם שם 'בן שבע שנים' כמנהג אשכנזי" - ומנהג חב"ד שם כהספרדים].

(7) ספר-המנהגים עמ' 72. לוח כולל-חב"ד. המקור - היום-יום, י"ז בטבת. ובהערות וצינונים שם ח"ב ציין שהמנהג נזכר כבר בב"ח ס"א רח ד"ה והתוספות מסתפקים. וכנראה קשור לכל האמור בקטע הבא (כיוון שהמאכל חביב על העופות).

(8) כינוי זה בטעות יסודו. משנה-ברורה סימן רח ס"ק ב. סידור 'מנחת ירושלים' (תשל"ב) עמ' 1057. וראה אנציקלופדיה-

פיקו את ההוראה הנ"ל מהסיפור, ויתנהגו בדרך האמורה.

ה. אודות הילדים שהיו בגלות מצרים, שהם היו בשעת קריעת ים-סוף - מספרים חז"ל²² ש"הם הכירוהו תחילה".

ביום הלכו משה רבינו, יהושע, וכל גדולי ונשיאי ישראל, ואף-על-פי-כן, מי הכיר תחילה את הקב"ה - דווקא ילדי-ישראל שגדלו בקושי שעבוד גלות

- וכיצד מחנכים ילדים כאלה - עלידי זה שלומדים עמם לא רק תורה שבכתב ותורה שבעל-פה, אלא מחנכים אותם גם במנהגי ישראל, כך שחיהם היום-יומיים יהיו חדורים גם במנהגי ישראל -

אזי אין להתיירא מכך שמצרים מאחוריהם, המדבר משני צידיהם, והים מלפניהם, כי, בשעה שהולכים עם ילדים כאלה - יכולים לילך בים והים נבקע.

טוען היצר-הרע: עכשיו לא הזמן לשמור שבת, להיזהר

מגניבה וגזילה - תחילה עליך להתקדם ולהצלח, ואחר-כך, לכשירחיב, יהיה לך זמן להתמסר לעבודת ה'

וזוהי הוראה לכל הדורות:

בשעה שזקוקים לעניינים שלמעלה מהטבע - והרי תמיד זקוקים לכך, כיון שבני-ישראל הם כבשה אחת בין ע' זאבים²⁸, ואם כן, הקיום של בני-ישראל הוא באופן שלמעלה מהטבע, בדוגמת קריעת ים-סוף - הנה עלידי מי זוכים לנס, על-ידי הילדים שמכריזים "זה אלי ואנוהו", עוד לפני שמכירים בכך אבותיהם וזקניהם.

ז. אודות קריעת ים-סוף מספרת לנו התורה, שלא זו בלבד שהים (ההעלם וההסתר) נבקע, אלא יתירה מזה - "והמים להם חומה"²⁹, היינו, שמהים עצמו נעשה חומה שהגינה על בני-ישראל.

וכן הוא בכל הדורות: כאשר מחנכים ילדים שמכריזים תחילה "זה אלי ואנוהו", הנה לא זו בלבד שה"ים" (ההפרעות) נבקע, שמתבטלים כל ההעלמות וההסתרים, אלא יתירה מזה, שההפרעות עצמן נעשים חומה להגן על בני-ישראל.

ח. אודות החומה שנעשית מהים להגן על בני-

(28) ראה תנחומא תולדות ה. אסת"ר פ"י, יא. וראה גם יומא ס"ב.
(29) בשלח יד, כב-כט.

מצרים ונתחנכו כדבעי. הם היו הראשונים שראו אלוקות בעיניים בשריות, והראו באצבע - "זה א-לי ואנוהו"²³.

וכאשר הולכים עם ילדים כאלה - אזי נבקע הים, ועד שזה פועל גם על העולם מסביב שכולם רואים אלוקות. גם הציפורים הנמצאים שם מרגישים שהם צריכים לומר שירה; גם הם מרגישים שאירע בעולם עניין שלמעלה מהטבע.

י. בשעה שגם כאשר נמצאים בגלות מצרים מחנכים ילדים באופן כזה אשר מבלי הבט על כך ש"אתם המעט מכל העמים"²⁴, ילדים שאינם-יהודים הם הרבה יותר, והנהגתם היא בניגוד להנהגה יהודית, אף-על-פי-כן מוכנים הילדים לצאת ממצרים, היכן ש"טוב הארץ תאכלו"²⁵, ולילך למדבר, ובאופן שאפילו "גם צידה לא עשו להם"²⁶, אלא סומכים לגמרי על הקב"ה, שיעבירם את ה"מדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים"²⁷,

(22) סוטה יא, ב.
(23) בשלח טו, ב.
(24) ואתחנן ז, ז.
(25) לשון הכתוב - ישעיה אי, ט. וראה ויגש מה, יח.
(26) בא יב, לט.
(27) עקב ח, טו.

ישראל, נאמר בתורה שנעשית חומה "מימינם ומשמאלם"²⁶, היינו, שהגינה על בני ישראל מצידם הימני ומצידם השמאלי³⁰.

מהו הלימוד ממה שכתוב "מימינם ומשמאלם"? כאשר בא היצירה הרע לטעון ליהודי שיסור ח"ו מדרך התורה – הרי זה יכול להיות בשתי דרכים: לפעמים בא ליהודי מצדו הימני, ולפעמים מצדו השמאלי³¹.

ניסיון מהצד הימני: לאדם יש כסף, כבוד, ועשירות בכל. טוען היצירה הרע: "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"³². הנך רואה שמצד שכלך יש לך כסף, מצד חכמתך יש לך כבוד;

לשם מה זקוק הנך להקב"ה? לכך הוצרכו יהודים בהיותם במדבר, ששם לא היה להם מאומה, ולכן היו מוכרחים להגיע למן, בארה של מרים, וכיוצא בזה.

ניסיון מהצד השמאלי: לאדם חסר בכבוד או בעשירות וכיוצא בזה, הוא "עני" בעניינים אלו. וטוען היצירה הרע, שעתה אין זה הזמן המתאים להיות בתנועה של חלישות ("אפשוואכן זיך") – לשמור שבת, להיזהר מגניבה וגזילה; לכל לראש עליך להתקדם ולהצליח ("ארויפארבעטן זיך"), להשיג מה שחסר לך: כסף, כבוד. ואחר כך, לכשירחיב, אזי יהיה לך זמן להתמסר לעבודת ה'. ובכן: עליידי זה שמחנכים את הילדים שהם מעצמם יהיו הראשונים שיכריזו "זה א' לי ואנוהו" – נעשית חומה להגן על בני ישראל מימינם ומשמאלם, מכל הניסיונות של היצירה הרע.

ט. התורה ממשיכה ומספרת שגדולה ביזת הים מביזת מצרים³³.

(30) ראה גם לקו"ש ח"ג ע' 967 ואילך.

(31) ראה משלי ל, ח.ט.

(32) עקב ח.יז. והסמ"ג מונה זאת במצוות לא תעשה מן התורה (סמ"ג מל"ת סד).

(33) פרש"י בשלח טו, כב (מבמדב"ר ספ"ג. מכילתא בא יב, לו. ועוד).

עליידי ההנהגה האמורה, הנה לא זו בלבד שמקבלים שכר לעולם הבא, לאחרי מאה ועשרים שנה, בנוגע עניינים רוחניים, אלא מקבלים גם ביזה, היינו, שנעשים מאושרים גם בגשמיות; זוכים לביזה גדולה, ומנצלים אותה רק עבור דברים בריאים, ובאופן של שמחה.

והיסוד וההתחלה לכל זה הוא – חינוך הילדים באופן שהם הראשונים להכריז "זה אלי ואנוהו", ועד שהם מעוררים זאת אצל הוריהם³⁴ – "אלוקי אבי וארוממנהו"²⁰.

י. ההוראה – בקצרה – מכל הנ"ל היא:

כאשר רוצים להיות מאושרים באמת הן ברוחניות והן בגשמיות, ולכל לראש לזכות לנחת אמיתי מהילדים – הדרך לזה היא עליידי חינוך הילדים בחינוך תורני אמיתי, עד שתהיה להם חיות ולהט ("זיי זאלן לעבן און קאָכן זיך") גם במנהג ישראל.

ועליידי זה מקבלים את ברכתיו של המהר"ל – שדברי צדיקים קיימים לעד. מעמידים דור ש"כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך הוי"³⁵.

ומ"בהוציאך את העם ממצרים" – הולכים בזכות הילדים³⁶ לקבלת התורה, ל"תעבדון את האלוקים על ההר הזה"³⁷, מפרשת בשלח לפרשת יתרו, ומקבלים את התורה בשמחה ובפנימיות על כל השנה כולה.

(מהתוועדות מוצש"ק פרשת בשלח, י"א בשבט ה'תשכ"א, תורת מנחם כרך ל, עמ' 52-57 – בלתי מוגה)

העיקר, ליישם את כל ענייני תורת החסידות בפועל ממש, שעליידי זה נשלמות הכוונה של עשיית דירה לו יתברך בתחתונים, "ושכנתי בתוכם".

כדי לפעול את עניין "כולנו כאחד", בה בשעה שמצד טבע בני אדם (כפי שהטביע בהם הקב"ה) כל אחד הוא מציאות בפני עצמו – צריך להיות אחד, אשר עליו נאמר "תהיה עבד לעם הזה", שתפקידו להשתדל כפי כוחו לפעול את עניין האחדות, כולל – גילוי עניני תורה כנתינתה מהר סיני, שהרי "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נאמר למשה מסיני", ועל אחת כמה וכמה – תלמיד ותיק כמו נשיאי התורה והחסידות, ובפרט – חסידות חב"ד, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ובימינו אלו: מכיוון שנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נמצא ב"עולם האמת" – זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "רגלים" ו"ידיים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהיה בהצלחה – צריך הדבר

מינוי ל'התקשרות'

אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'

ישירות הביתה באמצעות הדואר

מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים)

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים)

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:

'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840.

כמו-כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 072-2770130

בקרוב ממש נזכה ל'שירה' דלעתיד לבוא

אומות העולם יהפכו למסייעים

"שבת שירה" נקראת כן על-שם הקריאה בתורה שקוראים בשבת זו – "שירת הים" ("אז ישיר משה ובני ישראל גו") וכן על-שם הפטרה דשבת זו – "ותשר דבורה"...
בנוגע לטעם אמירת הפטרה – מובא בכמה מקומות (שולחן-ערוך אדמו"ר ז"ל או"ח סרפ"ד, ובכ"מ) שמלכות הרשעה גזרה על ישראל שלא יקראו בתורה ברבים, ולכן תיקנו לקרות בנביאים מעניין הפרשה. וגם כאשר בטלה הגזירה, לא נתבטל המנהג לקרות גם בנביאים...

זהו גם המענה לאלו ש"תואנה הם מבקשים" וטוענים: כיצד ייתכן לומר שגם כאשר בני ישראל נמצאים בזמן הגלות, אין להם להתפעל כלל מאומות העולם (מלכות המדינה וכו'), ויכולים וצריכים הם לעמוד בכל התוקף על כל ענייני התורה ומצוותיה, ועל-ידי זה פועלים על אומות העולם שגם הם יסייעו לבני ישראל באופן ד"מלכים אומנין גו" – דלכאורה, מכיוון שנמצאים בזמן הגלות, כאשר "אותותינו לא ראינו גו" – נסתיימה התקופה שבה היו רואים ניסים גלויים (בסוף זמן בית ראשון, ועל-כּל-פנים בסוף זמן בית שני) – כיצד יכולה להיות הנהגה כזו?!

והמענה לזה – על-פי האמור לעיל אודות הגזירה על קריאת התורה:
אף-על-פי שגזירה זו היתה בזמן הגלות (כאשר "אותותינו לא ראינו גו") – אף-על-פי-כן, ראו בפועל ממש נס גלוי, שכאשר בני ישראל לא התפעלו מגזירת המלכות (שכוונתה היתה לנתק את בני ישראל ח"ו מתורה), ואדרבה: בעקבות גזירה זו חידשו בני ישראל מנהג ישן – לקרוא בנביאים, שזהו עניין נעלה יותר מדברי תורה (כנ"ל), הנה לא זו בלבד שאומות העולם לא יכלו לגזור עליהם ולהרע להם בעניין זה, אלא אדרבה: על-ידי זה הצליחו לבטל גם את הגזירה שלא לקרוא בתורה.

וזוהי ההוראה הנלמדת מאופן הנהגתם של בני ישראל במעשה בפועל ("מעשה רב")...
כלומר: בעניין האמור רואים במעשה בפועל שכאשר בני ישראל מתנהגים על-פי הוראת התורה מתוך "גאון יעקב", מבלי להתפעל מאומות העולם, ולא מסתפקים בהחלטות טובות בעניין זה, אלא מתנהגים כן בפועל ובגלוי, עד שאפילו אומות העולם רואים זאת – הנה לא זו בלבד שאומות העולם אין יכולים להרע להם ח"ו, אלא אדרבה: על-ידי זה פועלים שאומות העולם יסייעו לבני ישראל בכל ענייניהם, גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, באופן ד"מלכים אומנין גו"...

ובקרוב ממש נזכה ל"שירה העשירית" דלעתיד לבוא – כמרומו גם ב"שירת הים"; "אז ישיר משה ובני ישראל", "שר לא נאמר אלא ישיר", לשון עתיד, דקאי על השירה העשירית דלעתיד לבוא – בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, בעגלא דידן, במהרה בימינו ממש.

(מהתוועדות שבת יקודש פרשת בשלח, ט"ו בשבט ה'תשמ"ג, התוועדות תשמ"ג כרך ב, עמ' 922-924 – בלתי מוגה)

והשומע למציאות אחת.
ברוח דברים אלו התבטא הרבי גם בהתוועדות י"א ניסן תשל"ז (שיחות קודש תשל"ז כרך א' עמ' 574):

מובן שאין זה עניין הקשור (רק) באיש פרטי וב"יחיד", אלא [=ההתנסות ב"א ניסן] במי שזכה וביכולתו לסייע לאלה ההולכים בדרך התורה והמצווה, שהם יוסיפו בכך יותר ולעודדם בעידוד כך שככל שגדלו ענייניהם ופעולותיהם במחשבה, על-אחת-כמה-זכמה בדיבור, ויתרה מזו במעשה – יוסיפו בכך עוד יותר כפי יכולתם, וגם למסור להם מה שמצא בספרים ("מפי ספרים ומפי סופרים"), מה ששמע מכ"ק מו"ח אדמו"ר, ועל-דרך-זה בדוגמתו מאאמור"ר [=הרה"ק ר' לוי יצחק] ומחסידיה הראשונים וכו'.

אבל ה'כיסא' גדול...

שוב דברים מעין אלו נאמרו במהלך התוועדות י"א ניסן תשמ"ה, כהתנצלות על התאספותם של יהודים לכבוד יום-הולדתו. בין הדברים הקדיש הרבי התייחסות נרחבת לתפקידו שלו כנשיא חסידות חב"ד הממשיך את שלשלת הזהב, תוך התאחדות וביטול לחותנו כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ! (התוועדות תשמ"ה כרך ג' עמ' 1693-1696):

...דוגמה לדבר: ידוע הפתגם אודות השמחה והריקודים ד"שמחת תורה" – שבעצם, ה"תורה" היא זו ששמחה ורוקדת. אמנם, מכיוון שהתורה זקוקה ל"רגלים" – לוקח יהודי את ה"זכות" (תוך כדי תקוה שהוא ראוי לכך) להיות בבחינת "רגלים" לתורה, ועל-ידי זה יכולה התורה לרקוד ב"גמרה של תורה" [...].

וכן הוא בנוגע לכל עניין שבתורה – דמכיוון שהתורה "לא בשמים היא", אלא ניתנה בארץ למטה דווקא, זקוקים (כביכול) לפעולתו של יהודי, בשר ודם, שעל-ידו תפעל התורה את פעולתה.

וכן הוא בעניינינו – שזקוקים לבשר ודם שישתדל, ביחד עם העוזר דכמה וכמה מישראל, לשאת את התורה, להמשיך את "שלשלת הזהב" דתורת החסידות, עם כל הפרטים שבה, ועל אחת כמה וכמה ה"כלל" שבתורה – "המעשה הוא

ואמר תורה (או שיחה וכיוצא בזה) לפני החסידים! ובאמת, תוכן הדברים מופיע גם ב"דף השער" של ספר התניא: "ספר לקוטי אמרים מלוקט מפי ספרים ומפי סופרים". משמעות הדברים כאילו תורתו של אדמו"ר הזקן אין בה משום חידוש, כי אם – כביכול – מה שליקט "מפי ספרים ומפי סופרים". ועל-דרך-זה הסיק הרבי – מובן בנוגע לעניינינו ("אלא שאצל אדמו"ר הזקן היה הדבר קשור עם עניין של ענוה כו', מה שאי-כך בנוגע לאנשים כערבנו כו'"):

ישנם עניינים שצריכים לשמוע "מפי סופרים" וללמוד "מפי ספרים". ומכיון שלא כל מוחא סביל דא – להיות בטל ממלאכתו ולעסוק בליקוט העניינים המבוארים בספרים, ובפרט שמדובר אודות עניינים המפורים בספרים רבים כו' – אזי ממנה הציבור כולו את ה"יחיד" שיהיה בטל ממלאכתו ביחס ללימוד התורה לעצמו, כדי שיוכל להתמסר לעסוק בצרכי ציבור, ללקט "מפי ספרים ומפי סופרים", הן מ"לקוטי אמרים" כפשוטו, והן מספרים וסופרים שלפניו ולאחריו, ולבאר זאת (בעל-פה או בכתב) בסגנונו ובלשונו, ובתוספת הערות ומראי מקומות וצינונים, כדי להקל על השומע והלומד.

ומזה מובן גם – סיים הרבי באותו עניין – שאין הכוונה שה"יחיד" המדבר הוא רק "משפיע" והשומעים הם רק "מקבלים", כי אם שכל אחד מהם הוא הן "משפיע" והן "מקבל", כמבואר בהקדמת אדמו"ר הזקן לספר התניא בנוגע לשני יהודים שאחד מהם מסייע לחבירו בענייני תורה כו' – שעל-ידי זה "מאיר עיני שניהם הוי", כלומר, שנפעל תוספת אור לא רק אצל השומע, כי אם גם אצל המדבר (וייתכן שאצל המדבר נפעל עוד יותר מאשר אצל השומע, ועל-כל-פנים – באותה מדה).

ומוסיף הרבי עוד:

ועד שהמשפיע והמקבל מתאחדים שניהם למציאות אחת, כמודגש בלשון הכתוב "מאיר עיני שניהם הוי" (ולא "מאיר עיני זה וזה", וכיוצא בזה) – שהמשפיע והמקבל הם בתיבה אחת – "שניהם". וטעם הדבר – מכיוון שדברי התורה (הלכה או אגדה, דברי עידוד וכיוצא בזה) מאחדים את המדבר

נשיאות חב"ד בדור השביעי

"תקופת השנים מתחילת הנשיאות היתה עשירה במאורעות ובפעולות למעלה מדרך הטבע" – התבטא הרבי • בכמה הזדמנויות התנצל על עריכת התוועדות הקשורות ב'איש פרטי', והדגיש כי אין זה "לכבודי או לכבוד בית אבא", אלא שזקוקים למי שימשיך את "שלשלת הזהב" של תורת החסידות • צרור התבטאויות הרבי אודות נשיאותו, לרגל יום ההילולא וההתקשרות, יו"ד שבט

מה שהתקשרות פועלת

"בנועם ובתודה לבבית מאשר אני קבלת מכתבם – ברכה ואיחולים בקשר עם מלאת שלושים שנה שזכיתי לעמוד בראש תנועת חב"ד" – כתב הרבי בכ' שבט תש"מ (לקוטי שיחות כרך כא, עמ' 371).

באותו יום התבטא הרבי גם בנוסח הבא (מ'קדש מלך' כרך א, עמ' 74): "בעד מיטב איחוליהם בקשר עם מלאת שלושים שנה לנשיאות חב"ד".

ביו"ד בשבט תשי"ד (תורת מנחם כרך יא עמ' 46 ואילך) משמיע הרבי שיחה בקשר ל"יום ההילולא הרביעי מיום ההסתלקות, לאחר שערברו שלוש שנים ושנה רביעית, ומתחילה שנה החמישית". שם הוא מבאר את עניין הערלה הנזכר בפסוק "שלוש שנים גו' ובשנה הרביעית גו' ובשנה החמישית גו'" – כי אף שבנטיעה לקורות, בחי' המקיף, אין דין ערלה – הרי שהתכלית היא בעניינים פנימיים של אכילה ושתיה דווקא.

ועל דרך זה בעבודה: בתחילה ישנו סדר התפילה, עמידה בתכלית הביטול ואינו שייך אפילו לעבודת התורה ומצוות – זוהי בחינת ערלה "לא יאכל"; אחרי זה מבית-הכנסת לבית-המדרש – קיום מצוות בכלל, שהן בחינת "קודש

הילולים", ואחר-כך היא ההתעסקות בענייני הרשות – "תאכלו את פרי". ועל דרך זה בכללות משך הזמן.

כך התבטא אגב סיפור ביום שמחת-תורה תשט"ז (תורת מנחם כרך טו עמ' 157):

...כשאמרו שקיבלו פקודה מפלוני בן פלוני, שמכתירים אותו בתואר פלוני, הרי אף שהלה שמדברים עמו אין לו שום הבנה בתואר זה, מכלי-מקום, הרי זה פעל עליו עד כדי כך שמיד למחרת מילא את כל הדרישות שדרש מהם במשך כשנתיים... שכל זה נעשה רק על-ידי-זה שהראה את תוקף התקשרותו על ידי אל כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובמילא נתבטל הלה כלפי כ"ק מו"ח אדמו"ר – מבלי להכירו...

באותה התוועדות התבטא הרבי (שם עמ' 158): רואים במשך חמש שנים רצופות (מאז ההסתלקות) ענינים שלמעלה מדרך הטבע לגמרי, ורואים זאת בעיני בשר...

חוזר על מה שנאמר בתורה

"זה י"ד שנים שחוזרים ותובעים זאת ללא הרף יותר ממאה פעמים, כל מה שתבעו רבותינו

נשיאינו" – אומר הרבי בשבת פרשת וישב תשכ"ד (תורת מנחם כרך לח, עמ' 312).

ובשבת פרשת בשלח באותה שנה (שם כרך לט עמ' 9 הערה 12) מתבטא, כי אינו אומר דברים מעצמו, אלא חוזר על מה שנאמר בתורה, בשולחן ערוך ובקיצור-שולחן-ערוך או בחסידות, והוא רק "שליח".. עד לדרגה היותר נעלית, שמציאותו של השליח נעשית המציאות של המשלח.

בהתוועדות יום שמחת-תורה תש"מ (שיחות קודש תש"מ כרך א, עמ' 191) אמר הרבי:

אינני חושש מאחריות, אך לשם מה עלי לטול עניינים נוספים – די באחריות שהנני נושא בה בלאו-הכי על עניינים שאין ברירה אחרת.

ובשבת-קודש פרשת פינחס תשכ"ח (שיחות קודש תשכ"ח כרך ב' עמ' 350) התייחס הרבי בעגמת נפש לדברים שלא לפי רוחו ואמר:

לפני ח"י שנים לא רדפתי אחר הכבוד, וגם עתה אין הדבר חסר לי, והלוואי גם הלאה. הכבוד אינו חסר לי וגם לא את אשר יש לשלם תמורתו. לא מהם ולא מהמונם...

ל"ב שנים עשירות באיכות

כך סיכם הרבי ביו"ד שבט תשמ"ב (התוועדות תשמ"ב כרך ב, עמ' 780):

שלושים ושתים השנים האחרונות [=מאז תש"ן] היו שנים [=איכותיות] בעלי עושר רב בתוכן ובמאורעות מיוחדים... אשר בזמנים רגילים דרוש משך זמן ארוך ביותר, ריבוי שנים, כדי להכיל בקרבם את כל המאורעות והשינויים שהיו במשך זמן זה...

בהתוועדות י"א ניסן תשמ"ב (התוועדות תשמ"ב כרך ג' עמ' 1199) הזכיר הרבי את העובדה שממשלת ארצות-הברית קבעה את יום-הולדתו, י"א בניסן, ליום של התבוננות בתכלית ומטרת הבריאה כולה ("למשש את קוני"). בהמשך אמר:

וכללות עניין זה הוא – "לא לכבודי ולא לכבוד בית אבא" אלא – בתור כבוד והוקרה לתנועה הפועלת למעלה ממאתיים שנה לשם מטרה אחת ויחידה – לפעול שלום ואחדות הן אצל בני ישראל, והן אצל כל האומות, והן בין בני-ישראל לכל האומות, ועד שהעולם כולו יהיה במצב ד"לעבדו

שכם אחד"...

ושוב, בסיום אותה התוועדות (שם עמ' 1243) הודה הרבי לכל מי שטרחו ובאו להשתתף בהתוועדות שארכה שעות ארוכות, והתבטא (וראה עוד שם עמ' 1265):

ובפרט לאור העובדה שיש כאלו שמקשרים זאת עם כבודו של פלוני-בן-פלוני – בה בשעה שזהו ענין הקשור עם כללות תנועת חב"ד ופעולותיה... שהפעולות בפועל ממש נעשות על-ידי "אנשי החיל" דווקא (ולא כל כך על-ידי מפקדי הצבא)... אבל לאידך – מאחר שישנה גם כוונה אודות כבודו של פלוני אז נדרשת הכרת תודה.

המשפיע והמקבל כדבר אחד

במהלך התוועדות פורים תשמ"ג הסביר הרבי את תפקידו. הדברים באו כהסבר לשאלה שהציג (התוועדות תשמ"ג כרך ב, עמ' 1071 ואילך):

לכאורה, יש מקום לתמיהה על כללות עניין ה"התוועדות" – שמתאספים רבים מבני-ישראל ביחד, וביניהם ישנם כמה-זכמה שהם במעמד ומצב ד"חכמים" ו"נבונים" כו' – כולנו חכמים כולנו נבונים כולנו יודעים את התורה, ואף-על-פי-כן באים כולם לשמוע את דבריו של ה"יחיד" [הרבי] במשך כמה שעות ומדי שנה בשנה וכו' – דלכאורה, מכיון שיכולים ללמוד תורה ולעסוק במעשים טובים בכוח עצמם, לשם מה זקוקים לדברי התעוררות מוסר ועידוד כו' מפי ה"יחיד"?

המענה לשאלה זו – המשיך הרבי – מצוי בסיפור חסידים אודות אדמו"ר הזקן:

תוכן הסיפור הוא – שבשנים הראשונות להנהגת נשיאותו הגיע פעם קהל גדול (עם רב) אל אדמו"ר הזקן לקראת יום טוב (יומא דפגרא). כאשר אדמו"ר הזקן ראה מבעד החלון שמתאסף אליו עם רב – סגר את החלון (או התריס) ורצה להתחבא כו'. ובמענה לשאלת הרבנית לפשר הדבר השיב, שאינו יודע מה רוצה ממנו כל הקהל הרב הזה, מדוע באים הם אליו ומבקשים ממנו שילמדם תורה! נענתה הרבנית ואמרה: הם באים אליך כדי לשמוע מה שזכית לשמוע מרבי (הרב המגיד ממוזריטש)!

נענה אדמו"ר הזקן, פתח את חלונו ודלתו כו'